

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 342/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Słupcy z dnia 14 czerwca 2023r., sygn. akt II K 33/22			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub	

	niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	Zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu		

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	<p>I. Obraza przepisów prawa procesowego mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.:</p> <p>a) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, polegającej na niewyczerpującej, mylnej ocenie zgromadzonego materiału</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

dowodowego w szczególności poprzez:	# zasadny
- odmowę wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej w całości, w których oskarżona wyjaśniła, iż w momencie, gdy podejmowała manewr wyprzedzenia, pojazd, który chciała wyprzedzić nagle przyspieszył, podczas gdy świadek M. R. wprost zeznał, iż „Ja widząc, że samochód B. nie podejmuje żadnych manewrów i dalej mnie wyprzedza dodałem jeszcze gazu”;	# częściowo zasadny
- odmowę wiarygodności zeznaniom świadka S. G., w których świadek - będący pasażerem pojazdu, który prowadziła oskarżona - potwierdził, iż w momencie podejmowania przez oskarżoną manewru wyprzedzania, pojazd, który oskarżona chciała wyprzedzić nagle przyspieszył, podczas gdy świadek M. R. wprost zeznał, iż „Ja widząc, że samochód B. nie podejmuje żadnych manewrów i dalej mnie wyprzedza dodałem jeszcze gazu”;	# niezasadny
- przyznanie wiarygodności zeznaniom świadków M. R. i U. K., podczas gdy w zeznaniach świadków pojawią się nieścisłości m.in. co do rzekomego występowania „wzniesienia”, podczas gdy z opinii biegłego wynika, że „z ogólnodostępnych w Internecie danych dotyczących ukształtowania drogi, w i przy miejscu zdarzenia, w zakresie jej przebiegu wysokościowego nie wynika, by „wzniesienie” drogi, opisywane w zeznaniach jadących samochodem C. (...), przesłaniało widok pojazdu, znajdującego się za wierzchołkiem „wzniesienia”. Również świadek J. L. i świadek S. G. podkreślają, iż „tam nie ma wzniesienia, to jest odcinek bardzo widoczny”, „przed nami nie było żadnego wzniesienia	# zasadny

na drodze w momencie podjęcia manewru wyprzedzania”. Ponadto, M. R. w dniu 23 sierpnia 2021r. zeznał „Ja widząc taką sytuację zjechałem prawymi kołami na pobocze”. Analogicznie jak świadek M. R., U. K. w dniu 25 sierpnia 2021 roku, jak i na rozprawie w dniu 20 maja 2022 roku zeznała, że M. R. próbował zjechać częściowo na pobocze. Jednakże na rozprawie w dniu 26 października 2022 roku, świadek M. R. zmienił zeznania, twierdząc, że nie zjechał prawymi kołami na pobocze tylko do pobocza, co znacząco różni się od pierwotnych zeznań świadka M. R. i U. K., czego Sąd nie uwzględnił w sposób należyty;

- przyznanie wiarygodności zeznaniom świadka W. K. (1), podczas gdy w zeznaniach świadka pojawiają się wątpliwości i nieścisłości. W zeznaniach złożonych w dniu 24 sierpnia 2021 roku świadek W. K. (1) twierdził, iż znajdował się od J. W. w odległości 200 metrów, po czym na rozprawie w dniu 20 maja 2022 roku zeznał, iż znajdował się w odległości 100 m. Ponadto, świadek na rozprawie zeznał, że „koledze przez słuchawkę powiedziałem, że go zaraz dogonię niech jedzie dalej”, po czym zeznał, że „ja nic do kolegi nie mówiłem”. Powyższe jednoznacznie wskazuje na nieścisłości co do przebiegu zdarzenia a zeznania świadka wzajemnie sobie zaprzeczają. Nadto, wskazać należy, iż świadek zeznał, że widział wypadek, i od razu zostawił swój motocykl i udał się do J. W., aby udzielić mu pierwszej pomocy, podczas gdy z zeznań świadka S. G. wynika, iż „po jakimś czasie dojechał drugi motocyklista”, ten drugi motocykl dojechał po takim czasie, że ja już zdążyłam podać telefon temu Panu z C.. On nie mógł

widzieć tego zdarzenia, tj. ten drugi motocyklista”.

- przyznanie wiarygodności zeznaniom oskarżyciela posiłkowego J. W., który stanowczo twierdził, iż jechał przepisowo i z zachowaniem dopuszczalnej prędkości, podczas gdy z opinii biegłego wprost wynika, iż „J. W. poruszał się z wyższą prędkością od administracyjnie dopuszczalnej” oraz że „taktyka jazdy J. W. była nieprawidłowa”;

- przyjęcie, iż zgromadzony materiał dowodowy pozwala na uznanie oskarżonej winną popełnienia zarzucanego jej czynu,

- nieuwzględnienie przez Sąd, iż oskarżyciel posiłkowy J. W. poruszał się z wyższą prędkością od administracyjnie dopuszczalnej oraz że taktyka jazdy J. W. była nieprawidłowa;

- przyjęcie, iż opinia biegłego z zakresu kryminalistycznych badań wypadków drogowych i techniki samochodowej i ruchu drogowego jest pełna, jasna i kategoryczna, podczas gdy biegły nie uwzględnił w całości materiału osobowego, nie wyklucza możliwości wariantowych przebiegu przedmiotowego zdarzenia, w szczególności w zakresie pojazdów poszczególnych, które uczestniczyły w przedmiotowym zdarzeniu, w szczególności motocykla S., samochodu B., samochodu C., odległości w jakiej znajdowały się pojazdy w czasie zdarzenia, wskazując, że wymagałoby to przeprowadzenia dodatkowych wyliczeń, a jednocześnie nie dokonując tych wyliczeń, w oderwaniu od tak dokonanych obliczeń podtrzymuje wnioski końcowe opinii. Biegły przyjął

zupełnie hipotetyczną wersję przebiegu wypadku wskazując na prawdopodobny a nie pewny przebieg zdarzenia;

b) art. 424 § 1 pkt.1 k.p.k., wobec przypisania zeznaniom świadków tj. M. R., U. K., W. K. (2), J. W. waloru logiczności i prawdziwości, podczas gdy zeznania te są na tyle rozbieżne, iż w powiązaniu ze zeznaniami świadków S. G., J. L. i oskarżonej K. B. wyklucza to przebieg zdarzenia przedstawiony przez M. R., U. K., W. K. (2) i J. W.;

c) art. 201 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku obrońcy oskarżonego o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego z dziedzin ruchu drogowego, pomimo iż opinia biegłego była niepełna, zawierała wewnętrzne sprzeczności:

- biegły nie uwzględnił w całości materiału osobowego, nie wyklucza możliwości wariantowych przebiegu przedmiotowego zdarzenia, w szczególności w zakresie pojazdów poszczególnych, które uczestniczyły w przedmiotowym zdarzeniu, w szczególności motocykla S., samochodu B., samochodu C., odległości w jakiej znajdowały się pojazdy w czasie zdarzenia, wskazując, że wymagałoby to przeprowadzenia dodatkowych wyliczeń, a jednocześnie nie dokonując tych wyliczeń, w oderwaniu od tak dokonanych obliczeń podtrzymuje wnioski końcowe opinii,

- biegły przyjął zupełnie hipotetyczną wersję przebiegu wypadku wskazując na prawdopodobny a nie pewny przebieg zdarzenia,

d) art. 74 § 1 k.p.k. zgodnie z którym oskarżony nie ma obowiązku

dowodzenia swej niewinności ani obowiązku dostarczania dowodów na swoją niekorzyść, poprzez niezastosowanie się do w/w przepisu,

e) art. 4 k.p.k., art. 5 §2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k., poprzez bezpodstawne przyjęcie, iż wyłączna wina w zakresie naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym oskarżonej doprowadziła do spowodowania wypadku drogowego i została w sposób bezsporny udowodniona, przy jednoczesnym nierozstrzygnięciu na korzyść oskarżonej wątpliwości, a dotyczących prędkości z jaką poruszała się pojazdem oskarżona, prędkości z jaką poruszał się J. W., prędkości z jaką poruszał się kierowca pojazdu C. (...), niezastosowania się przez kierującego pojazdem C. (...) do obowiązujących przepisów tj. zakaz zwiększenie prędkości przez kierującego pojazdem wyprzedzanym w czasie wyprzedzania go przez oskarżoną, co skutkowało dokonaniem wadliwej oceny wobec:

- naruszenia zasady, iż niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego, a to w szczególności, że powołany w sprawie biegły nie był w stanie dokładnie określić prędkości, z jaką poruszała się oskarżona, prędkości z jaką poruszał się J. W.,

- pominięcia zachowania kierującego pojazdem C. (...), który

podczas wykonywania manewru wyprzedzania przez oskarżoną nagle przyspieszył,

- przyjęcia, iż oskarżona poruszała się z prędkością przekraczającą 70 km/h, pomimo iż biegły nie jest w stanie bezspornie ustalić prędkości, z jaką się poruszała.

II. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegające na:

a) przyjęciu, iż, taktyka i technika jazdy oskarżonej K. B. była nieprawidłowa oraz że oskarżona stworzyła realne zagrożenie bezpieczeństwa na drodze, polegające na realizacji manewru wyprzedzania poprzedzającego ją samochodu, gdy odległość w chwili jego rozpoczynania, dzielącą ją od nadjeżdżającego z naprzeciwka motocykla uniemożliwiała zrealizowanie tego manewru, podczas gdy oskarżona oraz świadek S. G. podkreśla, iż oskarżona upewniła się, że nic nie jedzie z naprzeciwka wykonując manewr wyprzedzenia, a także należy wziąć pod uwagę, iż w momencie dokonywania manewru wyprzedzania pojazdu C. (...), kierowca tego pojazdu przyspieszył, co jest niezgodne z przepisem art. 24 pkt.6 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, w myśl którego „kierującemu pojazdem wyprzedzanym zabrania się w czasie wyprzedzania i bezpośrednio po nim zwiększania prędkości”,

b) całkowitym pominięciu okoliczności, iż wszyscy uczestnicy ruchu znajdujący się na drodze zobowiązani są do zachowania ostrożności,

	c) całkowitym pominięciu okoliczności przyczynienia się kierującego pojazdem C. (...) do zaistnienia wypadku drogowego.	
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Wniesiona apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.</p> <p>W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji nie naruszył dyrektyw z art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. Podkreślenia wymaga, że skarżący w celu wykazania słuszności tak sformułowanego zarzutu obowiązany jest wskazać na konkretne uchybienia, które świadczą o tym, że oceniając materiał dowodowy sąd orzekający naruszył zasady logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego czy wskazań wiedzy. Skarżący nie sprostął temu wymogowi, zaś jego twierdzenia mają charakter dowolnej i nieuprawnionej polemiki. Wnikliwa analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji ujawnił wszystkie dowody, dokonał ich skrupulatnej oceny z uwzględnieniem zasad wiedzy i doświadczenia życiowego i w następstwie tak dokonanej swobodnej oceny dowodów ustalił stan faktyczny nie zawierający błędów. Sąd odwoławczy w pełni zgadza się z argumentacją Sądu I instancji wykazaną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku co do oceny dowodów. Nie można uznać jak chce skarżący, iż ocena ta jest dowolna, czy powierzchowna. Lektura nie tylko akt sprawy jak i pisemnych motywów orzeczenia przekonuje, że ocena dowodów jest swobodna i jako</p>		

taka podlega ochronie art. 7 k.p.k. Na marginesie należy zauważyć, że konstrukcja i uzasadnienie środka zaskarżenia sprawia wrażenie, iż skarżący atakuje, poprzez polemikę z ustaleniami sądu i zaprezentowaną w środku zaskarżenia ocenę dowodów, także sposób sporządzenia uzasadnienia przez sąd I instancji negując ustalenia faktyczne i ocenę zachowania oskarżonej.

Przede wszystkim Sąd odwoławczy podziela stanowisko Sądu I instancji, iż przeprowadzona w sprawie opinia biegłego z zakresu kryminalistycznych badań wypadków drogowych i techniki samochodowej i ruchu drogowego jest pełna, jasna, kategoryczna. Biegły sporządził opinię po wnikliwym przeanalizowaniu głównie rzeczowego materiału dowodowego, mając również na względzie osobowy materiał dowodowy. Biegły na podstawie dostępnych informacji oszacował prędkość, z jaką poruszał się samochód marki B. oraz motocykl S. i ustalił przebieg zdarzenia z dnia 21 czerwca 2021r. Biegły jednoznacznie wskazał, że brak jest podstaw, aby ustalić, że prędkość motocykla była wyższa niż 76 km/h oraz że jedynie w przypadku powzięcia przez Sąd dodatkowych informacji będzie szansa na dokonanie analizy i ustalenie innych prędkości pojazdów oraz innych wariantów przebiegu zdarzenia. Jednocześnie w ocenie Sądu odwoławczego zarówno rzeczowy jak i osobowy materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie innej niż ustalona przez biegłego wersji zdarzeń. Świadczenie zdarzenia jednoznacznie wskazywali, że oskarżona rozpoczęła manewr

wyprzedzania pojazdu marki C., pomimo tego że z przeciwka nadjeżdżał motocykl oraz że zachowanie oskarżonej było nieprawidłowe. Podkreślić należy, że biegły ustnie uzupełnił opinię na rozprawie w dnia 17 lutego 2023r. i wyjaśnił wówczas wątpliwości co do sporządzonej opinii. Wszystkie wypowiedzi biegłego były jednoznaczne, kategoryczne i niezmiennie. Biegły podtrzymał, że wyłączną przyczyną zdarzenia było nieprawidłowe zachowanie na drodze K. B., kierującej samochodem marki B., polegające na realizacji manewru wyprzedzania poprzedzającego ją samochodu, gdy odległość w chwili rozpoczynania tego manewru, dzieląca ją od nadjeżdżającego z przeciwka motocykla S. uniemożliwiła zrealizowanie tego manewru. W ocenie Sądu odwoławczego nie sposób dopatrzeć się wewnętrznej sprzeczności opinii biegłego ani też możliwości przyjęcia innej wersji zdarzeń, która doprowadziłaby do jednoznacznego ustalenia przyczyn zdarzenia w sposób odmienny od przyjętego we wnioskach końcowych opinii. Wobec powyższego zarzut skarżącego jawi się jako niezrozumiały, pusty i gołosłowny.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji dokonał również prawidłowej oceny wyjaśnień oskarżonej i S. G. i trafnie przyjął, że okoliczność czy, że pojazd, który chciała wyprzedzić oskarżona przyspieszył nie miała związku z zaistniałym zdarzeniem. Faktem jest, że świadek M. R. przyznał, że przyspieszył kiedy oskarżona próbowała go wyprzedzić. obrońca zupełnie pomija jednak fakt, że świadek ten jednoznacznie wyjaśnił, że widząc, że pojazd marki B., próbuje go wyprzedzić, pomimo

tego że z przeciwka nadjeżdżał motocyklista, początkowo zbliżył się do pobocza, chcąc dać oskarżonej możliwość podjęcia jakiegokolwiek manewru aby uniknąć zderzenia. Dopiero wówczas gdy oskarżona nie podjęła żadnego manewru M. R. próbował przyspieszyć, aby oskarżona mogła ponownie zjechać na prawy pas drogi, jednakże w tym momencie doszło do zderzenia pojazdu, którym kierowała oskarżona z motocyklistą. Dlatego ewentualne przyspieszenie przez świadka uznać należy za podjęty już manewr obronny, który nie przyczynił się do zaistnienia zdarzenia. Zachowanie świadka nie miało bowiem na celu złośliwego uniemożliwienia oskarżonej wykonania manewru wyprzedzania. Z opinii biegłego wynika jednoznacznie, że ewentualne przyspieszenie samochodu marki C. nie miało znaczenia dla wypadku bowiem do kolizji samochodu marki B. z motocyklem doszło za tyłem samochodu C..

Nie można też uznać, że Sąd I instancji przekroczył zasady swobodnej oceny dowodów uznając za wiarygodne zeznania M. R. i U. K., pomimo tego że w zeznaniach tych świadków pojawiają się nieścisłości, m.in. co do tego, że w miejscu zdarzenia istniała wzniesienie i oskarżona miała ograniczoną widoczność, czy też co do tego, że M. R. zjechał kołami na pobocze. Kwestie te bowiem nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Sąd I instancji oparł się głównie na opinii biegłego, z której wynika, że w miejscu zdarzenia z dnia 21 czerwca 2021r. panowała dobra widoczność, a wyłączną przyczyną zdarzenia

było nieprawidłowe zachowanie oskarżonej na drodze.

Również zupełnie chybione są twierdzenia obrońcy, iż Sąd I instancji naruszył przepis art. 7 k.p.k. dając wiarę zeznaniom świadka W. K. (1), podczas gdy w zeznaniach tego świadka zauważalne są nieścisłości. Nie można tracić z pola widzenia faktu, że świadek złożył zeznania w postępowaniu przygotowawczym i dopiero po upływie 9 miesięcy składał zeznania w Sądzie. Nic więc dziwnego, że świadkowi umknęły pewne szczegóły, które w zasadzie nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, m.in. takie jak określenie odległości w jakiej znajdował się od pokrzywdzonego w momencie zdarzenia, czy też to, czy mówił wówczas coś do pokrzywdzonego. W ocenie Sądu takie nieścisłości nie mogą przekreślać wiarygodności całokształtu zeznań świadka. Istotne jest to, że co do zasadniczych, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy kwestiach zeznania te były spójne, szczegółowe i zgodne z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

Zupełnie bezpodstawne są twierdzenia skarżącego, że Sąd dopuścił się dowolnej oceny dowodów dając wiarę J. W. w sytuacji gdy twierdził on, że jechał przepisowo, natomiast z opinii biegłego wynikało, że poruszał się z prędkością wyższą od dopuszczalnej. Wskazać należy, że biegły uznał, że J. W. poruszał się jedynie nieznacznie wyższą prędkością od dopuszczalnej i w tym zakresie jego taktyka jazdy była nieprawidłowa. Jednakże biegły wykluczył, aby powyższe miało wpływ na zdarzenie

z dnia 21 czerwca 2021r. Wobec powyższego taka nieścisłość nie podważa wiarygodności zeznań J. W.. Jednocześnie skoro biegły uznał, że wyłączną przyczyną zaistniałego zdarzenia było nieprawidłowe zachowanie K. B. na drodze, to nie można było przyjąć, że J. W. w jakikolwiek sposób przyczynił się do wypadku.

W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji nie naruszył przepisu art. 201 k.p.k. nie uwzględniając wniosku obrońcy oskarżonej o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego z dziedziny ruchu drogowego. Zgodnie z treścią art. 201 k.p.k. dowód z opinii innych biegłych przeprowadza się wówczas, gdy opinia jest niepełna lub niejasna albo gdy zachodzi sprzeczność w samej opinii lub między różnymi opiniami w tej samej sprawie. Tymczasem w niniejszej sprawie opinia opracowana przez biegłego W. G. mankamentów takich nie zawiera. Sporządzona została bowiem przez specjalistę posiadającego odpowiednią wiedzę i kompetencje, jest jasna, pełna i nie budzi wątpliwości Sądu. Wszelkie wątpliwości zostały wyjaśnione przez biegłego podczas ustnej opinii uzupełniającej. Wskazać przy tym należy, że uznanie opinii za jasną i pełną w rozumieniu art. 201 k.p.k. jest domeną organu procesowego, a nie strony procesowej (postanowienie SN z 20 kwietnia 2022 r., IV KK 277/21, Lex nr 3430923). Podstawą do stosowania art. 201 k.p.k. nie może stać się okoliczność, że strona wdając się samodzielnie w spekulacje myślowe natury specjalistycznej, dochodzi w rezultacie do przekonania, że wnioski natury ściśle fachowej i to w dziedzinie, w której

z natury rzeczy sądowi i stronom merytorycznie brakuje wiadomości specjalistycznych, są błędne (postanowienie SN z dnia 14 kwietnia 2022 r., V KK 411/21, Lex nr 3430-646). W ocenie Sądu odwoławczego ponowne opiniowanie w sprawie nie było ani uprawnione ani konieczne albowiem w sprawie nie ziściły się przesłanki określone w art. 201 k.p.k. dające procesową podstawę do powtórnego opiniowania. Wziąć pod uwagę bowiem należało to, że powołanie kolejnego biegłego (biegłych) możliwe jest tylko wówczas, gdy wykazane zostanie, że istniały konkretne okoliczności określone w art. 201 k.p.k. Nie jest przecież uprawnionym mnożenie opinii bez uprzedniego stwierdzenia wad dotychczasowych, a te, w ocenie Sądu odwoławczego, nie występują.

W ocenie Sądu odwoławczego chybiony okazał się zarzut naruszenia art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Stosownie do treści tego przepisu uzasadnienie powinno zawierać zwięzłe wskazanie, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Oparcie przez sąd ustaleń faktycznych na określonej i wyraźnie wskazanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku grupie dowodów i jednocześnie nieuznanie dowodów przeciwnych, nie stanowi uchybienia, które mogłoby powodować zmianę lub uchylenie wyroku, w sytuacji gdy zgodnie z treścią art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., Sąd wskazał jakimi w tej kwestii kierował się względami (Wyrok SA w Poznaniu z dnia 23 grudnia 2021r., II AKa 137/21, LEX nr 3307785). W niniejszej sprawie treść uzasadnienia zaskarżonego

wyroku wskazuje na to, że sąd I instancji uczynił zadość wymaganiom wskazanego wyżej przepisu. Sąd Rejonowy dokonał szczegółowej i wszechstronnej analizy materiału dowodowego oraz wskazał precyzyjnie jakie fakty uznał za udowodnione i na jakich oparł się dowodach. Sąd Rejonowy odpowiednio wskazał w jakich częściach uznał ww. dowody za wiarygodne, a w jakich za nie zasługujące na wiarę (lub są nieistotne), przy czym stanowisko swoje logicznie i przekonywująco uzasadnił. Uzasadnienie wyroku Sądu I instancji jest pełne, jasne, logiczne, umożliwia w pełni kontrolę odwoławczą zaskarżonego orzeczenia. Podkreślić przy tym należy, że powoływana przez obrońcę rzekoma obraza przepisu art. 424 k.p.k. nie stanowiła nigdy i nie stanowi obecnie naruszenia prawa procesowego o charakterze mającym wpływ na treść orzeczenia, bowiem do sporządzenia uzasadnienia dochodzi po wydaniu wyroku. Nadto, z uwagi na treść art. 455a k.p.k. obowiązującego od 1 lipca 2015r. podnoszenie tego rodzaju zarzutu jest niezasadne i bezcelowe, skoro nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k.

Wobec powyższego przyjąć należy, że Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego z poszanowaniem reguł zawartych w art. 7 k.p.k., 4 k.p.k.

Skarżący przez swoją apelację chce wykazać, że Sąd Rejonowy naruszył również art. 5 § 2 k.p.k. Wskazać w tym miejscu należy, że naruszenie zasady in dubio pro reo jest możliwe wyłącznie

w sytuacji, gdy sąd orzekający w sprawie rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec niemożliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Z orzecznictwa wynika, że zasada tłumaczenia wątpliwości na korzyść oskarżonego nie polega na obowiązku automatycznego wyboru najkorzystniejszej wersji wynikającej z materiału dowodowego sprawy. Jeżeli z tego materiału wynikają różne wersje zdarzenia, to nie jest to równoznaczne z zaistnieniem niedających się usunąć wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k. W takim przypadku, zgodnie z art. 7 k.p.k., sąd zobowiązany jest do dokonania ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów. Dopiero, gdy po wykorzystaniu wszelkich dostępnych możliwości nie zostaną one usunięte należy je tłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Jeżeli jednak sąd dokona stanowczych ustaleń, to w ogóle nie zachodzi potrzeba odwoływania się do przepisu art. 5 § 2 k.p.k., bo według tych ustaleń nie ma wątpliwości co do stanu faktycznego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2003 r., VKK 72/03, LEX nr 83771).

Wobec powyższego w niniejszej sprawie nie można mówić o naruszeniu zasady *in dubio pro reo*. Sąd Rejonowy nie miał żadnych wątpliwości, że ze zgromadzonych w sprawie dowodów wynika, że w dniu zdarzenia taktyka i technika jazdy oskarżonej, kierującej pojazdem marki B., były nieprawidłowe. Oskarżona podjęła manewr wyprzedzania poprzedzającego ją samochodu marki C., gdy odległość w chwili rozpoczynania tego manewru, dzieląca ją

od nadjeżdżającego z przeciwka motocykla marki S., uniemożliwiła zrealizowanie tego manewru. Motocykl marki S. poruszał się z prędkością nieznacznie wyższą od administracyjnie dopuszczalnej. Pojazd marki C. zjechał do prawego pobocza, aby umożliwić oskarżonej podjęcie jakiegokolwiek manewru w celu uniknięcia zderzenia, a następnie przyśpieszył, aby oskarżona mogła zjechać ponownie na prawy pas jezdni. Oskarżona jednak nie podjęła żadnego manewru i zderzyła się z motocyklem. Wyłączną przyczyną wypadku było nieprawidłowe zachowanie K. B.. Nawet gdyby przyjąć, że pojazd marki C. przyśpieszył wcześniej, to nie miałyby to żadnego wpływu na zaistnienie zdarzenia.

Na tle bezbłędnych ustaleń faktycznych i ocen poczynionych przez Sąd I instancji podjęta przez skarżącego próba obarczania współodpowiedzialnością za zaistniały wypadek także kierującego pojazdem marki C. M. R. nie wytrzymuje konfrontacji z faktami, oznacza ignorowanie ich obiektywnej wymowy.

Nie sposób również dopatrzeć się naruszenia przez Sąd I instancji art. 74 § 1 k.p.k. Wyrażona w tym przepisie reguła *nemo se ipsum accusare tenetur*, stanowiąca odzwierciedlenie zasady domniemania niewinności (5 § 1 k.p.k.), oznacza zarówno brak po stronie oskarżonego obowiązku dowodzenia swojej niewinności, jak i zakaz jego przymuszania do dostarczania dowodów przeciwko sobie. Regulacje powyższe, zawierające uprawnienia oskarżonego, adresowane są do organów procesowych i oznaczają

zakaz wymuszania na nim aktywnych form dostarczenia oskarżeniu dowodów. W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy nie wymuszał na oskarżonej dostarczenia dowodów ją obciążających, a zatem nie można mówić o naruszeniu przez Sąd I instancji tego przepisu.

W świetle powyższych uwag, jako chybiony jawił się również podnoszony przez obrońcę oskarżonej zarzut błędów w ustaleniach faktycznych. Warunkiem koniecznym wykazania błędów w ustaleniach faktycznych, jest bowiem uprzednie dowiedzenie, że Sąd I instancji ustalając fakty, naruszył konkretne zasady procesowe. Błąd w ustaleniach faktycznych nie może bowiem wynikać wyłącznie z wątpliwości strony, czy też z przyjęcia przez nią odmiennej oceny i wersji zdarzeń, ale musi mieć konkretną przyczynę, a przyczyną taką jest właśnie naruszenie reguł procedowania, w tym np. pominięcie przez sąd niektórych dowodów, albo przeciwnie - oparcie się na dowodach niewprowadzonych do procesu, czy też w końcu dokonanie tychże dowodów wadliwej oceny - to jest odbywającej się z przekroczeniem granic swobodnej ich oceny. Apelujący nie zdołał skutecznie wykazać konkretnych uchybień procesowych Sądu Rejonowego. Tym samym nie mógł on też skutecznie wytykać Sądowi I instancji błędów w ustaleniach poszczególnych okoliczności. Skoro bowiem podnoszone w apelacji, a konkurencyjne względem ustaleń Sądu I instancji, twierdzenia co do faktów nie znajdowały oparcia w prawidłowo ocenionym materiale dowodowym, musiały być uznane za niewiarygodne i służące wyłącznie

realizacji przyjętej linii obrony oskarżonej.	
Wniosek	
- uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu.	# zasadny # częściowo zasadny #niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonej i uznał, iż zarówno sprawstwo jak i wina ocenione zostały przez Sąd I instancji prawidłowo.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	

1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
<p>Wina i sprawstwo oskarżonej w zakresie przypisanego jej czynu, wymierzona kara pozbawienia wolności z zastosowaniem instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary, orzeczony środek karny i nawiązka na rzecz pokrzywdzonego, a także rozstrzygnięcie o kosztach procesu.</p>		
Zwi ę z ł e o powodach utrzymania w mocy		
<p>Sprawstwo oskarżonej oraz wina w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów i prawidłowo ustalonego stanu faktycznego nie budzi wątpliwości Sądu odwoławczego. Oskarżona swoim zachowaniem wypełniła wszystkie znamiona przypisanego jej czynu. Sąd w toku kontroli instancyjnej nie dopatrył się uchybień w zakresie zasadności zastosowania wobec oskarżonej instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.</p> <p>Prawidłowe okazało się przy tym orzeczenie o środku karnym w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych typu B na okres 2 lat</p>		

<p>oraz zaliczenie na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okresu zatrzymania prawa jazdy od 21 czerwca 2021r. Również środek kompensacyjny w postaci nawiązki został orzeczony zgodnie z przepisami prawa.</p> <p>Sąd odwoławczy nie dopatrył się również uchybień w rozstrzygnięciu w zakresie kosztów postępowania przed Sądem I instancji.</p>			
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>Zwięzłe o powodach zmiany</p>			
	<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
	<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</p>		
	<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>
	<p>Zwięzłe o powodach uchylecia</p>		

	2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
	Zwiężle o powodach uchylenia		
	3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
	Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
	4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
	Zwiężle o powodach uchylenia		
	5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
	5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	II. III.	Zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. W. kwoty 840 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.	

		Zwolnienie oskarżonej w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.	
	6. Koszty Procesu		
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	II. III.	<p>W toku postępowania apelacyjnego oskarżyciel posiłkowy korzystał z pomocy pełnomocnika. Wobec powyższego na podstawie § 11 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz.U.2023.1964 ze zm.) Sąd odwoławczy zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 840 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 634 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k.</p>	
	7. PODPIS		
	Karol Skocki Agata Wilczewska Waldemar Cytrowski		

ZAŁĄCZNIK DO FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie o winie		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana